

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 64. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm1911/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

erklærede Kongens Ord for dødt og magtesløst; men i det samme hørte man Allarm uden for Vindverne, og da man skulde høre, var det Folke-Mængden i Hof-Staden, der lykønskede den Minister, som ikke havde været med at vanære National-Forsamlingen. Det var Finantsministeren Necker, som vi maatte have talt om hele Tiden, dersom vi havde delt hans berømte Datter, Madam Staal-Holsteins, Anskuelse; men det kunne vi lige saa lidt, som vi alle kunne være hans Datter; og selv her nævner vi ham blot for Omstændighedernes Skyld; thi at det var ham, der havde gjort Forslaget til en langt mere borgerlig Mægling af Kampen allerede i Maj og vilde derfor ikke vedkjende sig det spolerede Forslag, der desuden iværksattes for silde, det er i Grunden Smaating, da den snilde Genfer ikke havde sit Forslag paa rede Haand og kunde faa det antaget ved Stændernes Sammenkaldelse; nu kom alt saadant bøg efter, i Maj saa vel som i Juni, hvad kort og fyndig findes udtrykt i en Samtale mellem Præsidenten Bally og en Minister om Kongens Forslag til en Konstitution. Ministeren sagde nemlig: «Hvordan kan det dog være, man ikke er fornøjet? Havde Kongen gjort en saadan Erklæring for ti Aar siden, vilde man da ikke modtaget den med Enthousiasme?» «For ti Aar siden?» svarede Præsidenten, — «jo, upaatvivlelig!» «Men», sagde Ministeren, som man ogsaa heraf ser var lidt langsom af Begreb, saa det var intet Under, han kom for silde, «men», sagde han, «hvad vil da Forsamlingen?» «I!», svarede Præsidenten, «den vil ikke have det gjort af jer, men gjøre det selv.»

Om Onsdagen fandt Borgerskabet vel Salen omringet af Krigsfolk, som blandt andet skulde afvise alle Tilhørere, men ikke des mindre fandt Flerheden af de geistlige Vej til den og satte sig ned, ikke blot for at prøve Fuldmagter, men for at gjøre felles Sag. Om Torsdagen kom henimod 50 Adelsmænd, med den berømte Taler Clermont-

Tonnerre i Spidsen, og han gav Forsamlingen et nyt Løsen ved at sige: de kom, hvor nodig de end rev sig løs fra deres Stand, for at tage Del i Storsværket til Folkets Gjenfødelse. Det Ord gjenslød strax fra Præsidentens Læber, og dermed var i Frankrigs Øjne alt gammelt fordømt. Fredagen bragte først fire Biskopper, hvoriblandt Erkebispnen af Paris naturligvis gjorde mest Opsigt, Talleyrand uden Sammenligning var den vigtigste; og lidt højere op paa Dagen fik Forsamlingen Lykenskninger baade fra Staden Paris og fra Palais Royal, hvad Præsidenten vel fandt var en stor Uorden, men dog en endnu større Opmuntring, og gav derfor sit Bifald. Nu var Spillet gaende; man sagde, at Præsidenten i det gejstlige Kammer fandt skrevet paa Klokkeren, han ringede med: »Bøsten i Ørken»; og det er ganske vist, at han fik Brev fra Kongen om at bringe Foreningen i Stand; thi nu indsaa Hoffet, det nyttede ikke at stride med Strømmen, og tænkte, det kunde dog maaské endnu være tids nok at skabe en stærk Opposition i National-Forsamlingen. Om Lørdagen indfandt da hele Adelen og Resten af Gejstligheden [sig] i Borgerskabets Sal og tog Sæde saa stumme som muligt, saa alle de Ord, Præsidenten kunde pine ud af dem, var, at de kom for at føje Kongen, lette Freden og gavne Fædernelandet. Præsidenten derimod priste sig lykkelig [væd] nu at se hele den store Familie samlet, saa National-Forsamlingen uden Adspredelse eller Ophold kunde sysselsætte sig med Rigets Gjenfødelse og det almindelige bedste; et svagt Forsøg af det gejstlige Kammer Præsident paa at tiltage sig Forsædet mislykkedes, og Bailly skyndte sig at hæve Modet under saa lykkelige Varsler.

Saaledes, mine Herrer, indtog da Borgerskabet hele Frankrig, uden Bajonetter og trods mange, paa ti Dage: indtog det ved Aandskraft og Veltalenhed; og skjönt det vel for en Del maa tilskrives den franske Lethed, saa gjælder det dog alle Vogne, at Storsværk vel maa længe

Wants Minde.

